

Elke week: een scène uit het leven van een lezeres die vertelt over haar verborgen gebrek. Want dat je aan de buitenkant niets ziet, wil niet zeggen dat er niets is. Deze keer Esther (27), die de ziekte van Lyme heeft.

“Met benen van lood stap ik het huis van mijn vriendin binnen. Er prijkt een uitbundig bord met ‘30!’ aan de muur. ‘Ha Esther,’ roept mijn vriendin, ‘leuk dat je er bent. Je ziet er goed uit, zeg!’ Voelde ik me maar net zo goed, denk ik. Ik heb me zo verheugd op deze avond, mijn enige uitje van de week, maar ik ben al uitgeteld nu ik hier ben.

Ooit was ik een vrolijk, energiek meisje dat graag feestjes en festivals bezocht en niets liever wilde dan naar de kunstacademie gaan. Maar na een vakantie in Tsjechië op mijn achttiende ging het niet zo goed meer. Ik kreeg vreemde infecties, de een na de ander, en raakte zo verzwakt dat ik moest stoppen met school. Drie keer ben ik teruggegaan, maar drie keer hield ik het niet vol. En dan de baantjes die ik heb gehad: ik ging er compleet voor, gaf mezelf elke keer weer een schop onder m’n kont. En toch kreeg ik het niet voor elkaar. De gekste klachten kwamen op: psoriasis, zweetaanvallen, migraine, pijn in mijn gewrichten, krampen in m’n voeten en vingers, wazig zien, koude rillingen. Uit oneindige onderzoeken bleek niets, artsen wuifden het weg. Ik belandde bij de psychiater. Nummer één zag een depressie, nummer twee ADHD. Exemplaar drie stelde dat mijn klachten verzinsels waren. Ik begon bijna aan mezelf te twijfelen. Maar ik wist dat ik me niet aanstelde, en de zoveelste longontsteking was daar toch wel het bewijs van? Vorig jaar ging ik maar weer eens naar de huisarts. Al mijn klachten had ik opgeschreven, het waren er meer dan zestig. Geschrokken las mijn arts het door. En vroeg plotseling: ‘Ben je weleens gebeten door een teek?’

‘Voor de huisarts had ik mijn klachten opgeschreven. Het waren er ruim zestig’

En inderdaad, zo'n zwart beestje had me een keer te pakken gehad. In Tsjechië ontdekte een van mijn vrienden er een op mijn been. Gehaast had hij een tekenpincet gehaald, wat ik nogal overdreven vond. Zo veel kwaad kon het toch niet? Zo dacht de eerste arts er ook over, bij wie ik twee weken later kwam met rode uitslag op mijn been. Nee hoor, dat was gewoon een allergische reactie, het had niets met die teek te maken. En zo verdween hij uit mijn gedachten. Nu pas weet ik dat het rotbeestje mijn leven in tweeën heeft gebeten.

Ik heb de ziekte van Lyme, én Babesia en Bartonella: ik zit dus vol met parasieten. Maar ik ben blij dat ik eindelijk weet wat er aan de hand is. Ik loop bij een homeopathisch arts, die echt de tijd neemt. Antibiotica kan ik niet meer slikken: door de overdosis van de afgelopen jaren ben ik allergisch voor vrijwel alle medicijnen. Ik zit nu aan de kruiden. Ik verwachtte er weinig van, maar merk dat er een enorme strijd in mijn lichaam woedt. Die me helaas wel extra ziek maakt. Toch wilde ik eruit vanavond: mijn leven bestaat al bijna alleen uit uitstapjes naar de dokter of het ziekenhuis. Maar op het feestje merk ik al snel: dit gaat niet. Kleuren en geluiden komen te hard binnen en het lukt me niet om de juiste woorden te vinden. Al snel zoen ik mijn vrienden gedag. Ik zal sowieso moeten boeten voor dit uitstapje, dus het is beter om maar snel mijn bed op te zoeken. Ik heb inmiddels wel geleerd om met de dag te leven, en morgen is er weer een. Een dag waarop ik hopelijk dichterbij mijn genezing ben.”

MEER INFO OP TEKENBEETZIEKTEN.NL